

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Skatteudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 4. oktober 2024
Kontor: Proces- og
Insolvensretskontoret
Sagsbeh: Astrid Knigge
Sagsnr.: 2024-11566
Dok.: 3428328

Besvarelse af spørgsmål nr. 669 (Alm. del) fra Folketingets Skatteudvalg

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 669 (Alm. del), som Folketingets Skatteudvalg har stillet til justitsministeren den 6. september 2024. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Hans Kristian Skibby (DD).

Peter Hummelgaard

/

Niels Dam Dingsøe Petersen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 669 (Alm. del) fra Folketingets Skatteudvalg:

”Vil ministeren i forlængelse af forrige spørgsmål redegøre for, om et kommunalt krav om efterregulering af ejendomsskat mod en tidligere og nu afdød ejer med rimelighed kan føre til en genåbning af et afsluttet dødsbo i skifteretten med det resultat, at den allerede fordelte arv efter afdøde mellem afdødes hustru og parrets tre børn, hvor børnenes arv er båndlagt til de fylder 21 år, vil blive fordelt anderledes?”

Svar:

Justitsministeriet har på baggrund af Skatteministeriets besvarelse af [dato] af spørgsmål nr. 668 (Alm. del) fra Folketingets Skatteudvalg forstået spørgsmålet således, at der spørges til, hvorvidt den nuværende ejer (køber) af en fast ejendom kan rette et krav mod en tidligere afdød ejer (sælger) for dennes ejerperiode af den faste ejendom, og om et sådant krav kan føre til en genåbning af den tidligere ejers (sælgers) dødsbo.

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Domstolsstyrelsen, der har oplyst følgende:

”Domstolsstyrelsen har til brug for udtalelsen indhentet en udtalelse fra Retten på Frederiksberg, Retten i Odense, Retten i Randers og Retten i Aarhus og kan oplyse følgende:

Anvendelsen af genoptagelsesbestemmelsen i dødsboskiftelovens § 103, stk. 1, nr. 1, beror altid på en konkret vurdering i den enkelte sag, hvori blandt andet indgår størrelsen af den nuværende ejers krav sammenholdt med boets behandlingsform. Har boet været behandlet som et insolvent bobestyrerbo eller et boudlæg, vil en genoptagelse normalt ikke finde sted, da der ikke er aktiver at behandle, ligesom beløbet i solvente bobestyrerboer skal være af en vis størrelse, før det under henvisning til udgifterne ved en genoptagelse er forsvarligt at forfølge kravet.

Til spørgsmålet om, hvorvidt det er muligt at forfølge sit krav, selvom boet fik genskabt sin partsevne, følger det af dødsboskiftelovens § 83, stk. 1, jf. § 81, stk. 3, nr. 2, jf. § 10 a, stk. 1, at retten til dækning af et krav mod afdøde bortfalder, hvis dette ikke er anmeldt inden 8 uger efter, at der har været indrykket proklama i Statstidende. Et sådant proklama indrykkes normalt i forbindelse med boets udlevering, og det må derfor antages, at fristen for anmeldelse af krav mod afdøde er sprunget, når der fremsættes en begæring om genoptagelse.

Undtagelserne til præklusion i medfør af dødsboskiftelovens § 83, stk. 1, fremgår af samme bestemmelse i stk. 2. Det fremgår heraf, at undtaget for præklusion er

1) krav, der hviler på ejendomsret, når genstanden var i boets besiddelse og mærket på en sådan måde, at ejerforholdet fremgik heraf eller boet havde kendskab til ejerforholdet eller der forelå omstændigheder, som var egnede til at vække mistanke om ejerforholdet,

2) krav sikret ved pant eller på anden tilsvarende måde, herunder lån sikret ved pant efter ejendomsskattelovens kapitel 8. Krav sikret ved håndpanteret i et ejerpantebrev undtages dog kun, hvis boet er eller burde være bekendt med kreditorernes identitet, og

3) krav på skatter og afgifter, i det omfang det er bestemt i anden lovgivning.

Er ejendommen derimod solgt af dødsboet, er der ikke tale om et krav mod afdøde, som anført i dødsboskiftelovens § 81, stk. 3, nr. 2, men om et krav mod boet. Dette krav prækluderes ikke, hvorfor spørgsmålet om præklusion i dette tilfælde ikke vil have betydning for spørgsmålet om genoptagelse efter § 103, stk. 1, nr. 1. I dette tilfælde henvises der til det almindelige udgangspunkt vedrørende spørgsmålet om genoptagelse, som er beskrevet ovenfor.”